

59.

JÁTÉKVÁLTOZTATÓK

.....

– *avagy Még egyszer a Moszkva tér szindrómáról* –

Mottó:

– *De... de hát nagyuram, miért mondod ezt? Páratlan varázslatokat hajtottál végre ezzel a pálcával.*

– *Nem. A megszokott varázslataimat hajtottam végre vele. A mágiám páratlan, de ezé a pálcáé... nem az. Csodákat ígért, és azok elmaradtak.*

(Piton professzor és Voldemort párbeszéde a Harry Potter című filmből)

Filmek. Mozgóképek-alkotások. A XX., de még inkább, leginkább a XXI. század történetmesélésének kihagyhatatlan, elmaradhatatlan, megkerülhetetlen és kikerülhetetlen eszközei. A mutatványos bódé, a láttatás, az elhíttetés kelléktárának alapvető fontossággal bíró ék-, és sarokkövei. A Gutenberg-galaxis ellen indított – a Csillagok háborúja sorozat (és franchise) visszatérése óta azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy tényleg – galaktikus méreteket öltött hadviselés sematizáló, végletekig leegyszerűsítő, maga körül minden kulturális változatosságot, sokszínűséget elpusztító, letaroló és eltaposó fegyverrendszerének immáron nélkülözhe-

tetlen kellékei. A korábban celluloid szalagon, ma digitális háttértárolókon egyesek és nullák formájában megörökített – de lehet, hogy pontosabb és találobb, hogy „rögzített” – pillanatok, melyeket készítők és finanszírozzák arra szántak, hogy a betűket, s velük együtt a mindig testközben lévő, a polcról bármikor leemelhető tudást, vagyis a könyvet végképp száműzzék a világunkból. A könyvvel együtt pedig az ember egyik legcsodálatosabb találmányát is, a közösségi emlékezet tárházát, melyet úgy nevezünk: könyvtár.¹

E helyett a világszerte ismert gyorséttermi lánc mintájára, egyfajta „örök-kévalóság”-nak szánt McDonald’s az, amit vírus módjára terjesztenek el bolygó szerte. Kulturálisnak ma már alig nevezhető vizuális népetető ez, mely lassan megkerülhetetlenné válik, hiszen a Nagy Víz túloldalán (és csak ott, szinte sehol máshol!²) készülő mozgókép-alkotásokkal lépten-nyomon öszszefuthatunk. Az emberiség nagy része, főként a fiatalabb korosztályok – a konzum-idióta fogyasztói létmintázat erőteljes és hatékony elterjesztésének köszönhetően –, már ebbe születik bele és ideje nagy részét a valódi, a való-

1 Junájtéd Sztjupidéknál szép csendben kezdetét vette egy könyvtár-digitalizálási folyamat, melynek során – a hálózatokhoz, a hálózatok működéséhez hasonlóan – semmilyen rálátásunk vagy ráhatásunk nincs erre a folyamatra sem. Nem tudhatjuk, hogy ennek a digitalizálási folyamatnak a során esetleg kivesznek-e, hozzátesznek-e, vagy változtatnak-e valamit az olyan műveken, melyek esetleg nem simulnak bele a mostanság elfogadott politikailag korrekt közlésmód sémarendszerébe. Az eredeti, nyomtatott példányokat ma még rendkívül kedvező áron kiárusítják a lakosság számára, de abban sem lehetünk biztosak, hogy ez a gyakorlat sokáig fog tartani. Könnyen előfordulhat, hogy a haszonelvűséget egyszer csak felülírja az ideológiai parancsuralom, és onnantól kezdve megsemmisítik, az emberek számára elérhetetlenné teszik az eredeti példányokat és ezután már csak az esetlegesen átszerkesztett, módosított, elektronikus formátumok lesznek elérhetőek a nagy nyilvánosság számára.

2 Tényleg csak egy aprócska közbevetés: elgondolkodtál már azon, hogy az idő nagy részében, túlnyomó részében, a világon bárhol, miért csak Hollywoodban készültek filmek néztek tömegével az emberek? Miért csak az jelent rangot, ha egy film Hollywoodban készül, ha egy színész, művész, alkotó (főként, ha nem amerikai), hollywoodi filmben szerepel, vagy működik közre? Kétszáz körüli a Föld bolygón a nemzetek száma, de ha a filmgyártás kerül szóba, talán a milliárdos lakosságú India kivételével (már a nevében is Hollywoodot majmolja Bollywood a saját filmgyáruk, ahol egyébként sokkal több film készül évente, mint Hollywoodban) mindenki azonnal az USA-ra, azon belül is Hollywoodra gondol?

ságos világ helyett ma már inkább a virtuális térben tölti. A világ folyamatait kézben tartók tudatos terelés furfangos rafinériájával érték el mindezt.

„Az ember sajátos tanuló lény, akinek a társak felismerése mellett az önkényes kulturális rendszerekre fel kell készülnie. A hagyományos, vertikálisan működő tudásátadást azonban ma a horizontális pedagógia: a kortársak, munkatársak, az internet világa váltja fel.”
(**Pléh Csaba**)

„Nytogattuk az érzékelés kapuit, kiderült, hogy a dolgokat másképpen is lehet látni, hogy mindennek sokkal több aspektusa és rejtélyes összefüggése van, mint gondoltuk, hogy valóság és nem-valóságnak hitt valóság határai átjárhatók, hogy az idő talán mégsem lineáris, sőt kérdéses, hogy egyáltalán van-e. Megpróbáltunk kilépni szűkös önmagunkból, nem akartuk elhinni, hogy a világ csak annyi, amennyit véges testünkben és szellemünkkel felfogni képesek vagyunk.”
(**Lángh Júlia**)

„Ösztönösen kifejlődött benne a világ legkellemesebb szokása, az olvasás; nem is tudta, hogy ezzel menedéket épít magának az élet összes bajai elől, de azt sem tudta, hogy ilyen módon valótlan világot alkot magának, amely a valódit nap nap után keserűnél keserűbb csalódások forrásává teszi.”
(**William Somerset Maugham**)

„Az olvasás a szellem fekvőtámasza.”
(**Graffiti felirat**)

A korábbiakban már találkozhattunk az általam sajátos szubjektumként megalkotott „Moszkva tér szindróma” kifejezéssel. Így neveztem el a pillanatnyi szemlélődés örökkévalóságra történő sajátos kivetítését.

– Mi a rossebér’ kellett átnevezni a Moszkva teret? Mióta az eszemet tudom, mindig is Moszkva tér vót! – elégedetlenkedik a politikailag kézi vezérelt, gondolkodásmódját tekintve pedig a tudatipar tömegmédiája által befolyásolt, tévesen ún. átlagembernek, vagy kisembernek nevezett egyszerű halandó.

Mivel ő ebbe született bele, azt hiszi, hogy ez mindig is így volt, és eztán is így lesz, méghozzá örök időkre. Nem tudja, nem gondol bele, hiszen a gondolkodásról már rég leszoktatták, de legalábbis tömeges méretekben egész biztosan.

Pedig nem!

Ezelőtt, az idő nagy részében, túlnyomó részében a helyet ugyanis nem Moszkva térnek hitták! És ahogyan azt a mellékelt ábra mutatja, nagy valószínűség szerint eztán se fogják többé annak nevezni.

Ez a példa nagyon jól megmutatja számunkra, milyen nagy hatást gyakorol gondolkodás módunkra az ún. „beleszületettség”.

„A hagyomány alap, de ha a hagyomány nem nyitott a valóságra, akkor az egy halott kultúra lesz. Az új, ami megtagadja a múltat, az is gyökértelen, halott kultúra lesz.”

(Alföldi Róbert)

„A hagyománytisztelet nem a régi dolgok szó szerinti átvételét jelenti, sokkal inkább kritikai továbbgondolást.”

(Potozky László)

„Az idő valójában nem egy kilőtt nyíl, egy óra vagy egy folyó, hanem a lét ízeinek ingadozása.”

(Deepak Chopra)

„A múltat még Isten sem változtathatja meg.”

(Agathón)

A másik, nyugodtan mondhatjuk, immáron a klasszikusok kategóriájába emelkedett példa a „honfoglalás” szó. Mivel mindenki, aki ma él, az iskolai történelmi tanulmányai során honfoglalásról tanult, azt hiszi, ez az igazság, miközben krónikáink, gesztáink egyikében sem található meg ez a kifejezés. Ehelyett az összes ránk maradt, főként királyok és uralkodók számára készült kordokumentumunkban mindenütt hazatérésről, vagy visszatérésről olvashatunk.

Ezek után nem árt, ha kicsinység elmorfondírozgatunk azon, amit a tudasbazis.hu weboldala tár elénk az alábbiakban:

A NAGY FELEJTÉS

Hallottál már a Nagy Felejtésről? 10.000 évvel ezelőtt történt, és teljes hatással van az életedre

A Nagy Felejtés arra a gazdag tudásra vonatkozik, amit kultúránk akkor veszített el, amikor új, civilizált életmódunk megkezdődött. Arra a tudásra,

ami lehetővé tette az őslakosok számára a túlélést, annak tudására, hogy valaha mi is törzsközösségben éltünk, és annak megértésére, hogy csupán egy voltunk a sok ezer kultúra közül. Mindez néhány rövid nemzedék alatt eltűnt.

A Nagy Felejtés az oka az óriási kulturális összeomlásnak, amikor egyszer csak a törzsközösségben élő emberek egy új és különös, tömegeket központosító társadalomban találták magukat. Új hiedelmek, új életmódok igyekeztek kitölteni a kulturális vákuumot. A korábban több ezer évig működő természetes kiválasztódás hiánya miatt azonban ingatag volt ennek az új kultúrának a fejlődése.

Csak nemrégiben derült fény a Nagy Felejtésre. Ennek megértésével megláthatjuk pusztító kultúránk okait. Ha pedig újra emlékezünk arra, amit elfelejtettünk, kezünkben tarthatjuk a jövőt.

Hogyan történt a Nagy Felejtés?

Kb. 10.000 évvel ezelőtt kezdődött, amikor a közel-keleti kultúra olyan életmódot választott, amivel korábban még nem próbálkoztak emberek.

Intenzív mezőgazdaságot kezdtek folytatni, ami lehetővé tette számukra, hogy településeken éljenek.

Hatalmas élelmiszertartalékokat képeztek, ami népeség- és geográfiai robbanáshoz vezetett. A kezdetben gazdálkodó közösségek végül falvakká, majd városokká, végül pedig királyságokká váltak. Megkezdődött a civilizáció.

Ez azonban jóval korábban volt, mint az írásos történelem, valójában több ezer évvel előbb. Addigra azonban az új kultúrájú emberek elfelejtették, hogy mi történt. Elfelejtették, hogy valaha vadásztak, gyűjtögettek, és nomád életmódot éltek. Azt hitték, hogy az emberiség a civilizációval együtt érkezett a bolygóra. Azt hitték, hogy a civilizáció és a helyhez kötött mezőgazdaság az emberiség természetes állapota, olyan természetes, ahogyan a csordában élés és a legelés természetes a bölény számára.

Természetesen ebből az a hiedelem alakult ki, hogy csak néhány ezer évesek vagyunk, és az emberiség élete a civilizációval kezdődött.

A korai civilizációk peremén élő primitív kultúrák nyilvánvalóan azt sugallták, hogy az emberek másként éltek korábban. Mégis könnyen félre magyarázták őket. Lecsúsztak a civilizáció természetes állapotából; barbárokká

alacsonyodtak le. Valaha teljes értékű emberekként éltek, de elfelejtették a kultúrát, és most alsóbbrendűvé, félállatokká váltak.

Kultúránk filozófiai gyökerei

Ez a kollektív kulturális emlékezetkihagyás és az a felfogás volt jellemző a kultúránk kiagyalóira, hogy az emberek a civilizáció létrehozóiként érkeztek a világunkba.

Az ősi civilizációk, Sumer, Egyiptom, Asszíría, Babilon, India és Kína filozófusai, történészei és hittudósai beleszótták a Nagy Felejtést munkájukba.

Az őket követők – a Biblia héber szerzői, Mózes, Sámuel, Illés, Ézsaiás és Jeremiás, a nagy nyugati gondolkodók, Szókratész, Platón és Arisztotelész, és a nagy keleti gondolkodók, Lao-ce, Guatama Buddha és Konfuciusz – mind beleszótták a Nagy Felejtést munkájukba.

Az újabb korok gondolkodói hasonlóan cselekedtek, nem vettek tudomást a Nagy Felejtésről. Miért tették volna? Nem volt okuk azt hinni, hogy az emberek nem a civilizáció létrehozóiként jöttek erre a világra. Nem volt okuk azt hinni, hogy nem az volt a természetes állapotunk. Így aztán Aquinói Szent Tamás, Francis Bacon, Galileo Galilei, Isaac Newton és Rene Descartes alapvetően a Nagy Felejtés alapjaival vitték tovább kultúránkat.

Az igazság kiderül

Az őslénytan derített fényt a Nagy Felejtésre. Az őslénytan tette világossá, hogy az emberiség nem akkor érkezett a Földre, amikor a civilizáció keletkezett. Nagyon hosszú ideje, gyakorlatilag több millió éve már teljesen más életmódot élünk. Az emberiség nem a természetes állapotból került primitív életmódba. Hanem így kezdtük el.

Visszatekintve azt gondolnánk, hogy a Nagy Felejtés kiderítése nagy horderejű felfedezés lehetett volna. Gondolkodásmódunkat és kultúránkat alapjaiban rengette volna meg. Az ember azt gondolná, hogy ez alapvetően megváltoztatná felfogásunkat származásunkról és a követendő életmódról.

De nem így történt. A Nagy Felejtést egyszerűen félremagyarázták. Ahelyett, hogy elismerték volna a 19. század gondolkodói az emberiség két nagyon különböző és törvényes történelmi életmódját, erre jutottak: noha az

ember primitív barbárként született erre a világra, az volt a rendeltetése, hogy civilizációt építsen.

Lényegében ezt mondták: „Kit érdekel, hogy nem civilizációt építő emberként érkezünk? Az a sorsunk, hogy civilizációt építsünk. Most, hogy itt vagyunk, kit érdekel, hogy mi volt előttünk? Azok az emberek, akik előttünk éltek, csupán az elődeink voltak. Nem voltak fontosak.”

Nem civilizációt építő emberként érkezünk. De az volt a sorsunk, hogy civilizáltak legyünk.

A történészek kényelmes módon semmibe veszik azokat az embereket, akik több millió éven keresztül éltek a Földön a kultúránk keletkezése előtt.

Ahelyett, hogy a történelem részeként elfogadnák, a történészek a történelem előtti korba számúzik őket. Azért a történelem előtti korba, mert a történelem a civilizáció kezdetével kezdődött. Mi vagyunk a jók; mi teljesítjük be az emberiség küldetését. Bennünket kell tanulmányozni.

A mezőgazdasági forradalom meséje

Azt is félremagyarázták, ahogyan kultúránk a vadászó-gyűjtő életmódról a civilizáció építésére tért át. Gondolkodóink erre a „mezőgazdasági forradalom” kifejezést találták ki.

Így magyarázták: A mezőgazdasági forradalom előtt az emberek nem tudták, hogyan gazdálkodjanak, vagy hogyan műveljék a földet. Vadásztak, gyűjtögettek és legeltettek. Amikor felfedezték a gazdálkodást, le tudtak telepedni, és civilizációt tudtak építeni. A mezőgazdasági forradalom volt az az alap, amiből az emberiség nagysága kiindult.

Olyan módon magyarázták el, ami elhitei velünk, hogy a mezőgazdasági forradalom:

- Többé-kevésbé mindenhol lezajlott.
- Többé-kevésbé egyidejűleg zajlott le.

A történetet úgy adták elő, hogy azt gondoljuk, egy embercsoport kitálta, aztán a szomszédjaik meglátták, hogy mit csinálnak, és ezt gondolták: „húha, mennyivel jobb módszer, jobb életmód.” Amint egy csoport megvilágosodott a mezőgazdaság tudományával, azonnal abbahagyta a primitív vadászást és gyűjtögetést, és letelepedett, hogy a jobb életmódot élje. Azt látták, hogy ez a sors az ember sorsa, és mohón magukévá tették.

Ez a mese terjedt el kultúránkban, amióta a 19. századi gondolkodók kitalálták, hogy alátámasszák elméletüket, miszerint a civilizáció az emberiség isteni sorsa. A mezőgazdasági forradalom azonban nem volt forradalom, és egyáltalán semmi köze nem volt a mezőgazdasághoz.

A mezőgazdaságot számtalan módon és formában úzte több ezer kultúra a bolygó körül. A mezőgazdaság nem a civilizáció egyedi jellemzője. A civilizáció egyedi jellemzője a mezőgazdaságnak egy különleges formája, amit Daniel Quinn³ totalitárius mezőgazdaságnak hív.

A mezőgazdasági forradalomnak egyáltalán semmi köze sincs a mezőgazdasághoz.

A totalitárius mezőgazdaság minden életformát alárendel az emberi élelmiszerek kérlelhetetlen, céltudatos termelésének. Az a felfogás jellemző, hogy az egész világra jogot formálhatunk, és minden földből emberi élelmiszert kell kihoznunk.

Ez jelentős fölösleget eredményez, ami rohamos népességnövekedést és rohamos földrajzi terjeszkedést eredményez.

Létszámfölényükkel a totalitárius mezőgazdászok elárasztották a szomszédos területeket, és kiirtottak más kultúrákat és azok életmódját. A mezőgazdasági forradalom nem ezer évvel ezelőtt kezdődött és fejeződött be. Napjainkban is folytatódik, és azok a kulturális doktrínák hajtják előre, amelyek azt sugallják, hogy a föld ellenfél, és le kell győzni.

A mezőgazdasági forradalom nem arról szólt, hogy az emberek jobb életmódot találtak. Arról szólt, hogy a több ezer kultúra közül egy kultúra olyan módon kezdett el élni, ami csak exponenciális terjedéssel működött. A civilizáció nem azért terjedt el, mert jó ötlet volt. A civilizáció erőszakkal terjedt. A totalitárius mezőgazdászok exponenciális terjedése mindenki mást kiszorított. Nem forradalom volt; kísérlet volt, ami fékevesztett vonattá vált.

Ezért amikor a Nagy Felejtésre rájöttek, gyorsan el is titkolták. Kultúránkat először így képzeltük el:

³ https://hu.wikipedia.org/wiki/Daniel_Quinn

Első emberek
|
Mi
Aztán így:
Első emberek
|
Kőkorszaki emberek
|
Középső kőkorszaki emberek
|
Új kőkorszaki emberek
|
Mi
Amikor valójában ez így néz ki inkább:
Első emberek
|
Kőkorszaki emberek
|
Középső kőkorszaki emberek
|
Új kőkorszaki emberek
|
Nagy felejtés
|
10.000 egyéb kultúra
|
Mi

Új gondolkodásmód

A Nagy Felejtés felfedezése új rálátást ad az emberi történelemre és a világban elfoglalt helyünkre. Lehetőséget ad arra, hogy azt a másikat életmódot a bolygón jogosan létezőként ismerjük el.

Az ökológiai válságra adott válasz nem abban rejlik, hogy ugyanúgy kínlódjunk tovább, ahogy több tízezer éven keresztül tettük. Nem abban rejlik,

hogy mániákusan próbáljunk meg helyrehozni egy olyan életmódot, ami csak növekedéssel tud fennmaradni. Végül az akkorává növi ki magát, hogy már nincs hely a számára. Ez az idő most jött el.

Ahelyett, hogy megpróbálnánk valahogy működképesé javítani életmódunkat, teljesen át kell azt alakítanunk. Most már tanulmányozhatjuk a bennszülött kultúrákat anélkül, hogy barbárnak tekintenénk őket. Nem maradtak el tőlünk a fejlődés útján; nem ők a legfejletlenebb civilizált népek. Olyan életmódot folytatnak, ami teljesen eltér a mienktől.

Olyan életmódot, ami nem feltétlenül alsóbbrendű, ami semmiképp a civilizáció elődje. Most már új szemlélettel tekinthetünk rájuk, újonnan felfedezett tisztelettel, és meghallgathatjuk mondandójukat.

Fenntartható módon éltek több millió éven keresztül ezen a bolygón. Sok mindent tanulhatunk tőlük.

Most már láthatjuk, hogy az ökológiai válságban a problémát nem az emberiség okozza. Az emberek nem élőködők. Az emberek képesek fenntartható módon élni, ahogy korábban. A problémát egyetlen kultúra jelenti. A kultúra, ami 10 ezer évvel ezelőtt kezdődött a totalitárius mezőgazdasággal, és ami most is él. Nem kell az embereket megváltoztatnunk. Nem kell őket megjavítanunk. Egyetlen pusztító kultúráról kell csak lemondanunk.

Nem azért vagyunk a világ lakosságának 99%-a, mert jobb az életmódunk. Azért vagyunk a 99%, mert kultúránk terjedt, és kiszorította azokat, amelyek nem terjedtek.

De találhatunk új módszert.

forrás: overgrowthesystem.com

fordította: sevaster/ felolvasta: Szabó Sipos Barnabás / zene: Sajti

a cikk alapját adó könyv: Daniel Quinn – Izmael

A Nagy felejtés videó itt megtekinthető:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=416&v=T763a0T20j4

Forrás: <http://tudatbazis.hu/kiemelt/a-nagy-felejtes>

Az írott, és beszélt nyelv, határozza meg a gondolkodásmódot. Nem véletlen, hogy az egyik legprimitívebb nyelv, az angol vált ún. világnyelvvé.

A gondolkodásmód határozza meg a különböző lét- és viselkedésmintázatokat. Ezek bolygó szerte történő elterjesztéséhez volt szükség a hálózatos technológiák egyeduralkodóvá tételére. No, és persze a hálózatos technológiát használó, okosnak kikiáltott eszközök tömeges, világméretű elterjesztésére.

Az időpont 2016. 07. 12. A 24.hu oldalán járunk:

MAGYAR LÁSZLÓ ANDRÁS: MI A FONTOSABB, AZ ORGAZMUS VAGY A TÁPLÁLÉK?

Mottó:

„Csak azok számára mutass utat, akik már rájöttek, hogy tévedtek.”

(Konfuciusz)

Azt jósolja, hamarosan tűzre kerülnek a könyvtárak, aztán a betű is elpusztul, marad a kép, és az emberiség számára itt a vég. Magyar László András az orvostörténeti könyvtár négy nyelvről fordító vezetője, utóda e poszton Antall Józsefnek, aki innen lett az első szabadon választott miniszterelnök.

– *Tényleg tűzre jutnak a könyvek?*

– Vitathatatlanul. Volt egy kísérlet, melynek során a patkányok agyát bedrótozták, aztán két gombot helyeztek az állatok elé, ha az egyiket nyomták, az elektróda orgazmussal jutalmazta őket, ha a másikat, ennivalót kaptak. Ugye sejti, mi lett a vége? Az összes patkány éhen halt.

– *Hogy jön ez a könyvekhez?*

– Ahogy egyre beljebb gázolunk a digitalizációba, egyre kisebb lesz az igény műveltségre, művészetre, versre. A kultúra, benne a könyv a szellemi táplálék, a virtuális világ pedig azzal, hogy erőfeszítés nélkül teljesíti a vágyainkat, a könnyű orgazmus.

A nyomtatott könyvek előtt két út áll: hőenergiává vagy papíralapanyaggá válnak.

A zöme után szerintem digitális nyom sem marad, hiszen világszerte a könyvállomány egy ezrelékét sem digitalizálták. Azt is minnek? Az ismerőseim szászámra töltenek le könyvet tabletre, de egyikük sem onnan olvas. Hallott már olyanról, aki elektronikusan olvasta volna végig a Don Quijotét?

– *Olyanról se sokról, aki nyomtatott könyvben.*

– A könyv akkor is más, azt kézbe veszi, simogatja, szagolgatja, szereti, ismeri az ember. Bizonyos kötetetek a személyes barátaivá válhatnak. De erre már nincs idő, nincs türelem. A könyv haldoklik. A nyomtatott még ötven, száz évig húzza, majd eltűnik, ahogy a kéziratos könyv is eltűnt a könyvnyomtatás feltalálása után néhány évtizeddel.

Egy barátom a MÉH-telepeken szed össze könyveket, eladja, ebből él. Meséli, tömegével szállítják oda a könyveket, egész könyvtárakat dobnak ki, semmisítenek meg. Borzalmas!

És ezt nem gonoszságból teszik „csak hát ennek az „adathordozónak” – szörnyű szó – lejárt az ideje.

– *Régiségértéke csak marad a könyvnek.*

– Néhány gyűjtemény persze túléli, mutatóba marad majd egy-két központi raktár, pár könyvtárat pedig csak úgy ott felejtenek majd valahol. De a régiséghez való vonzalom is múlóban. Azt eleve csak a reneszánsz találta ki, hogy a régi értékes: ebből a gondolatból nőttek ki a XV-XVI. században a könyvtárak, múzeumok, gyűjtemények. De ez a múltba vetett hit még Európában sem volt általános. Gyerekkoromban azt mondták Leányfalun a parasztok, hogy vihetünk mindent a padlásról, mert nekik aztán nem kell a sok haszontalan, ósdi lom, és az arab országokban is csak azért őrzik manapság a régit és az ócskát, mert jön rá a turista. Ám lassan az európai számára sem lesz többé értékes a régi.

Ma már a múzeumok sem csupán tárgyakat mutogatnak, kevés, ha kiállítják Lehel kürtjét, inkább óriásplakátos hirdetés kell, szórólap, tévéreklám, múzeumpedagógia, világítás, nyomkodnivaló elektronika, peep-show.

A szemünk láttára veszíti el értékét a múlt és az emlékezet. Platón írta a Krisztus előtti negyedik században, hogy az írás megjelenése visszafejlesztette az emlékezetet, hiszen már nem kell mindent fejben tartani, megjegyezni. Indiában ma is élnek brahminok, akik kétéves koruktól memorizálják és kívülről fújják a Mahábháratát meg a Rámájanát: az írás ezt a képességet fölöslegessé tette. Az írás után a nyomtatott könyv megjelenése mérte a következő csapást a memóriára, a számítógép és az internet pedig végképp betesz neki. Ahogy mondtam, előbb a nyomtatott könyv tűnik el, aztán az elektronikus könyv, majd a betű. Végül pedig az emlékezet is. Ma már valójában az emberi emlékezet ellen folyik a harc, már az iskolában is.

– *A betű helyett mi lesz?*

Kép. Két-három digitális generáció talán még olvas valamicskét, de aztán lassan elfogynak azok, akik öt percnél tovább képesek figyelni egyetlen, betűkből álló szövegre. Tolsztojnál máris érdekesebb a Facebook, Spinozánál szórakoztatóbb egy viccesen ugráló kiskutya, nem? Pláne, ha a technika fejlődésével beépíthető lesz az agyba egy modul, amin keresztül közvetlenül ingerelhetőek különféle idegközpontok.

– *Baj?*

– Annak, aki együtt hal evvel a világgal, persze, hogy baj. Igaz, mindennek vége szakad egyszer. Az egyes embernek, a népeknek, a kultúráknak.

Az európai kultúra vagy háromezer éve született, és talán még adatik neki úgy kétszáz év. Nem kevés. És az emberiségnek is vége lesz egyszer. Hogy hány ezer év múlva, azt nem tudom, de ez a kaland sem tart örökké.

Ám akkor is szép lehet egy élet, ha az ember tudja, hogy egyszer véget ér.

– *Az ön szakmája pont arról szól, hogy a közös tudást, a közös történeteinket az örökkévalóságba mentse.*

– Valóban őrző vagyok, bár örökkévalóságról nem álmodoztam soha. Mindig is úgy gondoltam, hogy a társadalomban vannak termelők, irányítók, szolgáltatók és őrzők. A könyvtáros közös kaszt a katonával, a rendőrrel és a tűzoltóval. Őrizzük, amíg van mit, és van kinek. Őrzünk, amíg létezőnk.

– *„Nyilvánvalóan púp vagyunk a társadalom hátán, de tehetetlenségből vagy megszokásból, illetve talán bizonyos, nehezen múló gátlások következtében, most még nem bántanak bennünket – a kellő alkalomra várnak.”*

– Igen, ezt írtam. Őrzünk, amíg hagyják. Sajnos vannak, akik nem hagyják, magas kulturális posztokon is akad belőlük elég.

– *Hány olvasója van a könyvtárnak?*

– Napi kettő-három... De hát mi is csak hárman vagyunk, többet ki sem tudnánk szolgálni. Kutatók, phd-ző egyetemisták, családfakutatók, érdeklődő gimnazisták járnak ide. Aktív orvos nem, csak nyugdíjasok, menedék ez nekik, összegyűlnek, egymásnak tartanak előadásokat.

És van egy réteg, aki elmebeteg, és itt elégíti ki a társadalmi igényeit. Komplette bölcsészvilág, csupa titok és meghittség. Elvárásolt kastély. Mindezért nagyon nagy kár!

De nem kell ám rám hallgatni, hiszen én a könyves világgal vagyok azonos, és bár az eszemmel elfogadom, a lelkem nehezen viseli, hogy az összes értékem értéktelenné vált, hogy minden fáradozásom, beleértve a hatvan könyvemet is, valójában semmit sem ér.

Forrás: <http://24.hu/kozelet/2016/07/12/mla-mi-a-fontosabb-az-orgazmus-vagy-a-taplalek/>

A fősodrású közlési rendszerekben elhitették velünk, hogy nemcsak az ember, de egy eszköz is lehet „okos”. Mi pedig elhittük.

„A hazug embernek nincs igazi képzelőereje; legtöbbször cél nélkül hazudik; nem tudja, hogy a legegyszerűbb valóság sokkal érdekesebb, mint minden, amit ő összehazudhat.”

(Márai Sándor)

Az okosnak kikiáltott eszközök azonban csak az egyik fontos összetevő. Emellett azt is el kellett érni, hogy a közlés útján történő személyes érintkezés, de legalább is annak döntő hányada, túlnyomó része átköltözzön a virtuális térbe. Mivel a közlés útján történő személyes érintkezés, de legalább is annak döntő hányada, túlnyomó része immáron a virtuális térben zajlik, ezeken a – természetesen hálózatos technológián alapuló és azt hatékonyan használó – okosnak kikiáltott eszközökön keresztül, ez azt jelenti, hogy az ilyen típusú közlésrendszerben részt vevők állandó megfigyelés, ellenőrzés és befolyásolás alatt tarthatók!

A dátum 2017. 11. 30. A témával kapcsolatban a sevaster.hu weboldalaról informálódunk

A LEGTÖBB EMBERNEK FOGALMA SINCS RÓLA, HOGY MI TÖRTÉNIK

Bár az utóbbi időben néhány dolog arra készítetett, hogy a szemfelnyitogató, tényfeltáró videók helyett egyre nagyobb arányban olyan videókat feliratozzak és véleményezzek, amelyek a kiutat mutatják ebből a káoszból, most kénytelen vagyok eltérni ettől a tendenciától. Korábban is és most is úgy véltem és vélem, hogy mindennél fontosabb dolog saját magunk megismerése, azaz lehámozni mindazokat a rétegeket, amiket az agymosó média, politika, oktatás, nevelés ránk épített életünk során, és levetve

ezt az álcát eljussunk saját lényünk értelméhez, saját forrásunkhoz, ami a világegyetemhez, az egységhez köt bennünket. De vajon amikor büszkén hirdetjük, hogy nem nézünk tévét, nem dőlünk be a médiának, és mégis a közösségi hálókön lógunk, akkor nem éppen egy újabb maszkot öltünk magunkra, és nem éppen a valós megoldások kidolgozása helyett virtuális síkon teszünk csak a változás érdekében?

Azt gondolom, néhányan valóban a tettek mezejére léptek, de ez édeskevés. Van kiút a válságból, van megoldás, hiszen minden kizárólag rajtunk múlik. Mégis van valami, ami a tömeges megvalósítástól visszatartja az embereket. Egy ravasz, kifinomult és leleményes folyamat, ami elindult, ami egyre nagyobb lendületet nyer, miközben észre sem vesszük. Szép lassan oszon be életünkbe, válik mindennapjaink részévé. Ez pedig a bővített, virtuális világ, ami a valóságot, a természetes életünket kezdi háttérbe szorítani.

Akik most azt várják, hogy háttérhatalmi tervekkel állok elő, azok csalódní fognak. Igaz, a téma alapján sokan hihetnék ezt, de ez a történet ismét rólunk szól. Mi gerjesztjük a folyamatot, mi leszünk rabjai a technológiának. Ahogy mondani szokás, a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve, így azok, akik a virtuális világunkat, a Dolgok Internetét, azaz az összes kütyűnket egy intelligens hálóhoz kötő rendszert, az 5G rendszert, a mesterséges intelligenciát, a beszélgető robotokat stb. tervezik, maguk is hisznek abban, hogy jót cselekszenek, és az emberiséget szolgálják. De vajon milyen árat fogunk fizetni ezért? Pontosabban fizetünk már most is. Hiszen a legtöbb ötletünk, elképzelésünk a kiútról, a változásról gondolati szinten reked meg, mert képtelenek vagyunk túllépni a közösségi hálókön való véleménykifejtésen, „aktivitáson”. Észre sem vettük, de már a virtuális világ rabjai lettünk. Az én generációm még emlékszik az internet, az okostelefon és a közösségi hálók előtti időkre, amikor szabadidőnk javarészét a friss levegőn, a természetben töltöttük, így van összehasonlítási alapunk, látjuk, hogy merre tart a világ, de a fiatalabb generáció már ebbe a bővített, virtuális világba születik bele, ezt tartja természetesnek. Ahogy Asimov megírta az Acélbarlangok regényében (Alapítvány és birodalom trilógia), a természettől eltávolodunk, ami számunkra félelmetessé, tőlünk idegenné, sőt, ellenfélle válik.

És akkor most jöjjenek a tények.

Ez itt nem összeesküvés-elmélet.

A lenti videóban főleg a telekommunikációban és a technológiai fejlesztésekben ismert személyiségek szólalnak meg, de államférfiként és a világpolitikát meghatározó személyként Putyin is kifejti röviden a véleményét.

A negyedik ipari forradalom küszöbén állunk, ami minden előző ipari forradalomtól eltérően nem az eszközeinket, technológiánkat fejleszt, hanem főként bennünket, embereket. Az új ipari forradalom digitális, fizikai és biológiai rendszereket fog egyesíteni. Ahhoz, hogy a világot kibernetikus visszacsatolási láncon lehessen működtetni, amire megpróbálnak bennünket is átállítani, egy olyan Big Brother panoptikum rendszerben kell élnünk, ahol folyamatosan adatokat szivárogtatunk ki magunkról. Ebben a „szép” új világban, az 5G és az AI (Artificial Intelligence, azaz mesterséges intelligencia) korában a távközlési cégek egy **globális agyat** fognak építeni,

aminek gerincét a mobiltelefonjaink fogják többek között képezni. Chema Alonso⁴, a Telefonica adatbiztonsági főnöke szerint fontos lesz az egész interneten egyelőre széttagoltan fellelhető információkat egyetlen helyen, az ún. nagy agyban tárolni, centralizálni.

Regina Dudan, aki korábban a DARPA (az USA védelmi minisztériumának kutatási részlege) katonai kutatási-fejlesztési ügynökségének volt az igazgatója, majd dolgozott a Google Advanced Technology és Projects részlegén, később a Facebooknál is feladatot kapott, mint a titkos projekteket összefogó 8-as épület vezetője, és a közvetlen internet-agy kapcsolaton dolgozik, ami lehetővé teszi majd, hogy csupán agyhullámaink útján csatlakozzunk a Facebookhoz⁵.

Putyin szerint az ember képes lesz bejutni a genetikai kódba, aminek kiszámíthatatlan következményei lehetnek. Megtervezett tulajdonságokkal rendelkező embereket lehet létrehozni, akik lehetnek matekzenik vagy féltelmet, megbánást és fájdalmat nem érző katonák. Az általa vizualizált genetikai forradalom szerinte az atombombánál is veszélyesebb lehet.

A mesterséges intelligencia, amilyen például a Google DeepMind AI fejlesztése, képes legyőzni az emberi elmét. Mind a Microsoft, mind a Facebook kénytelen volt leállítani AI programokat, egyet azért, mert rasszista és gyűlöletkeltő lett, egy másik pedig titkos nyelvet fejlesztett ki, hogy beszélgethessen saját magával. Egy beszélgető robot (chat box) furcsa angol gyorsírást fejlesztett ki. Az AI mégis gyorsan terjed, önmagát fejleszti, saját frissítéseit írja. Egy idő után már a programírók sem tudják követni a logikájukat. Az USA kormánya olyan légi és szárazföldi robotokat, drónokat tervez, amelyek önállóan hoznak döntést a gyilkolásról is. És persze ők is tévedhetnek. Elon Musk pedig azt állítja, hogy csak úgy akadályozhatjuk meg, hogy alárendeltjei legyünk a mesterséges intelligenciának, ha saját agyunkat is annyira fejlesztjük, hogy szimbiotikus kapcsolatba léphessünk vele.

A megfigyelő rendszerek az arcfelismerést már nem is az arc alapján végzik, hiszen a drónok miatt szükségessé vált a fentről történő azonosítás,

4 <https://www.elevenpaths.com/our-team/chema-alonso/index.html>

5 <https://www.theguardian.com/technology/2017/apr/19/facebook-mind-reading-technology-f8>

így a fej, fül, járásmód stb. alapján is bárkit be tudnak azonosítani. Egy DARPA fejlesztés, az ARGUS 368 chip használatával készít felvételeket, és így **1,8 milliárd pixeles** videót képes közvetíteni.⁶

Akit érdekel, hogyan is működik a fentről, oldalról, minden irányból folytatott megfigyelés, hogyan hoznak döntéseket életek fölött egy központi teremből, annak ajánlom Az élet ára (Eye in the Sky) című filmet Helen Mirren főszereplésével.

Az eldigitalizálódás folyamata észrevétlenül zajlik, pedig elég lenne csak 5-10 évvel ezelőtti időkre visszagondolnunk, amikor legalább otthonunkon és munkahelyünkön kívül a virtuális világból ki tudtunk vonulni, hiszen egy kávézóban, étteremben ülve, vagy kirándulás közben eszünkbe sem jutott, hogy okostelefonunkkal, iPaddel, netán notebookkal kapcsolódjunk a virtuális világhoz, amitől egyre jobban függővé válunk most.

Egyéni szinten még mindig lehetőség van arra, hogy más utat válasszunk, de a folyamat megállításához tömegeknek kell tudatossá válniuk. Mi lenne, ha mindenféle kütyük nélkül tudnánk élvezni a pillanatot, a napsütést, a hóesést, a szép tájakat, a kirándulást? Anélkül, hogy folyton mindenről jelentést akarnánk tenni a virtuális világban.

Vannak, akik valódi hősként próbálnak ebből a folyamatból kitörni, bátran vágnak neki egyedül a tanyasi életnek. Társakat keresnek. Reménytelenül. Mert a potenciális társak ott lógnak a világhálón. Vészesen függővé váltak.

A cikk alapjául szolgáló videó itt megtekinthető:

<https://www.youtube.com/watch?v=8Vq9P2DsCho>

Forrás: <http://sevaster.sevaster.hu/2017/11/30/a-legtobb-embernek-fogalma-sincs-rola-hogy-mi-tortenik/>

Az utóbbi időben az anyagi világ szinte minden területén megfigyelhető, de különösképpen azokon, melyek közvetlen kapcsolatban állnak a profit-maximalizálással, hogy erőteljesen „túltolják a biciklit. Méghozzá szándékosan! Nemcsak a Nagy felejtés című videóban tárgyalt mezőgazdaságot, de szinte minden mást is totalitáriussá tettek. Ez azt jelenti, hogy a lélek és

6 <http://www.extremetech.com/extreme/146909-darpa-shows-off-1-8-gigapixel-surveillance-drone-can-spot-a-terrorist-from-20000-feet>

anyag egyensúlyát szándékosan felborították az anyagi világ javára, ráadásul ezt az egészet úgy tették meg, hogy az anyagi világban való létezés alapjául az exponenciális növekedést tették meg, ami az Élet ellen való!

A végtelennek beállított fenntartható fejlődés hazugsága – mivel soha nem teszik hozzá, hogy meddig fenntartható, mert hát a végtelenségig egészen biztosan nem –, a kamatos kamat által támasztott, a reálgazdaság által teljesíthetetlen haszonelvárás csak csepp a tengerben, a lényeg, a végtelenségből fakadóan, alpból irreális elvárásokat támasztanak az anyagi világban való létezés tekintetében az emberiség minden tagjával szemben.

Földünk mind ökológiailag, tehát élővilágát tekintve, mind ökonómiaiilag, tehát gazda(g)ságát tekintve, véges rendszer. Márpedig egy véges rendszernek egyetlen alrendszere sem növekedhet a végtelenségig, mert az a rendszer összeomlásához vezet!

„Az ördög ámtítása, hogy azt látjuk, ami nincs, és nem látjuk, ami az orrunk előtt van.”
(Cs. Szabó Sándor)

„Vannak dolgok, amelyekre azt mondja az ember: ez annyira groteszk, hogy nem lehet igaz és mégis az.”
(Szűcs Róbert Gábor)

„Mi a valóság? Olyan, mint a tévében az a showműsor, amelyet csak ön nézhet meg, de nem kapcsolhat ki. A jó hír viszont az, hogy ez a műsor véletlenül éppen a legérdekesebb, amit csak elképzélhet: szerkesztett, személyre szabott és csak önnek vetítik.”
(David Eagleman)

Nem kevésbé tanulságos, ha az iménti figyelemfelhívó írás után, beleme-
gyünk a részletekbe is. Hogyan formálják át a gondolkodásmódunkat, mi-
lyen rendszereket építenek ki a szemünk láttára, hogy aztán a későbbiekben
teljes ellenőrzés alá vonhassanak bennünket? Következzék akkor az imént
idézett videó teljes szövege. A közzététel időpontja: 2017. 11. 30.

A LEGTÖBB EMBERNEK FOGALMA SINCS, MI TÖRTÉNIK VELÜNK

A rendszer most éppen arra törekszik, hogy az emberiséget a technológián keresztül fejlessze, és így egy orwelli szép, új, intelligens hálózatban élhes-